

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 237/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., H., zastúpeného advokátom JUDr. I. O., Z., ktorou namieta

porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenie čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky

- postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S/78/2009 a jeho rozsudkom z 9. februára 2011 a

- postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo/24/2011 a jeho rozsudkom z 8. septembra 2011, ako aj

porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenie čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky

- postupom riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Z. v konaní bližšie neoznačenom spisovou značkou a služobným hodnotením z 13. marca 2008,

- postupom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B. v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-16-6/PK-2008 a jeho rozhodnutím zo 16. mája 2008,

- personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B. č. 608 z 11. júla 2008,

- rozhodnutím prezidenta Policajného zboru č.: SLV-805/PK-2008 zo 14. októbra 2008,

- prípisom ministra vnútra Slovenskej republiky č.: SRLZ-494-9/SP-2008 z 22. septembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2011 doručená sťažnosť J. K., H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. O., Z., ktorou namieta

porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy

- postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S/78/2009 a jeho rozsudkom z 9. februára 2011 a

- postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo/24/2011 a jeho rozsudkom z 8. septembra 2011, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a porušenie čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy

- postupom riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Z. (ďalej len „riaditeľ OR PZ“) v konaní bližšie neoznačenom spisovou značkou a služobným hodnotením z 13. marca 2008,

- postupom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B. (ďalej len „riaditeľ KR PZ“) v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-16-6/PK-2008 a jeho rozhodnutím zo 16. mája 2008,

- personálnym rozkazom riaditeľa KR PZ č. 608 z 11. júla 2008,

- rozhodnutím prezidenta Policajného zboru (ďalej len „prezident PZ“) č.: SLV-805/PK-2008 zo 14. októbra 2008,
- prípisom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č.: SRLZ-494-9/SP-2008 z 22. septembra 2008.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že služobným hodnotením príslušníka Policajného zboru z 13. marca 2008 (ďalej len „služobné hodnotenie“) podľa § 27 ods. 6 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) bol sťažovateľ hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe. Sťažovateľ sa s uvedeným služobným hodnotením oboznámil 19. marca 2008 a napadol ho odvolaním z 30. marca 2008. O odvolaní rozhodol riaditeľ KR PZ rozhodnutím č.: KRP-16-6/PK-2008 zo 16. mája 2008 tak, že odvolanie podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. ako nedôvodné zamietol a napadnuté služobné hodnotenie potvrdil.

Sťažovateľ bol následne personálnym rozkazom riaditeľa KR PZ č. 608 z 11. júla 2008 podľa § 192 ods. 1 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Toto rozhodnutie sťažovateľ prevzal 17. júla 2008 a napadol ho odvolaním z 21. júla 2008. O odvolaní rozhodol prezident PZ rozhodnutím č.: SLV-805/PK-2008 zo 14. októbra 2008 tak, že odvolanie podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Sťažovateľ podaním z 21. júla 2008 požiadal ministra vnútra o preskúmanie služobného hodnotenia z 13. marca 2008 a rozhodnutia riaditeľa KR PZ č.: KRP-16-6/PK-2008 zo 16. mája 2008 mimo odvolacieho konania. Podnet sťažovateľa vybavil minister vnútra tak, že ho zamietol ako nedôvodný, o čom informoval sťažovateľa prípisom č.: SRLZ-494-9/SP-2008 z 22. septembra 2008.

Proti rozhodnutiu prezidenta PZ č.: SLV-805/PK-2008 zo 14. októbra 2008 podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia, o ktorej rozhodol krajský

súd rozsudkom č. k. 2 S/78/2009-86 z 9. februára 2011 tak, že žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžo/24/2011 z 8. septembra 2011 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ namieta, že postupom krajského súdu a najvyššieho súdu v namietaných konaniach a ich rozsudkami bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, *«a to tým, že ani Krajský súd SR a ani Najvyšší súd podľa § 245 v napadnutom rozsudku odmietol preskúmať „Služobné hodnotenie“ na moju osobu schválené riaditeľom OR PZ Z. dňa 14. 3. 2008 z dôvodu, že som nepožiadal o preskúmanie zákonnosti samostatnou žalobou.*

Uvádzam, že služobné hodnotenie policajta ako rozhodnutie má deklaratórny charakter, keďže samo o sebe nezakladá, nemení ani nezrušuje oprávnenie, alebo povinnosti policajta a je len podkladom pre rozhodovanie vo veciach služobného pomeru. Oprávnenie a povinnosti policajta sa zakladajú, menia, alebo zrušujú až rozhodnutím, ku ktorému služobné hodnotenie ako podklad boli použité. So zreteľom na charakter služobného hodnotenia nejde o rozhodnutie, ktoré spĺňa podmienky vymedzené v ustanovení § 244 OSP, a preto nie je daný ani predpoklad na samostatné preskúmanie tohto rozhodnutia v správnom súdnictve. Povinnosť súdu je však založená v ustanovení § 245 OSP v rámci konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktoré zo služobného hodnotenia policajta vychádzalo.

Tento postup súdu s odôvodnením, že nemohol preskúmať zákonnosť „Služobného hodnotenia“ považujem za nesprávny, nakoľko KS Bratislava mal v zmysle § 245 OSP preskúmať uvedené „Služobné hodnotenie“ a ak by súd dospel k záveru, že prv urobené správne rozhodnutie je nezákonné a jeho nezákonnosť spôsobila aj nezákonnosť na jeho podklade vydaného rozhodnutia, potom žalobcom napadnuté rozhodnutie zruší.».

Na podporu tohto právneho názoru a výkladu § 245 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo/202/2008 a „rozsudok... číslo... 120/1999“.

Sťažovateľ namieta, že ani krajský súd a ani najvyšší súd neprihliadol na jeho námietku, že mu nebolo umožnené nahliadnuť *«do úradných záznamov z konania pod číslo ORP-830/OBV-2007, ktoré ako dôkaz uvádza mjr. B. v návrhu služobného hodnotenia, v služobnom hodnotení a Krajský riaditeľ v personálnom rozkaze... č. 608/2008.*

To, že mne nebolo umožnené nahliadnuť do týchto úradných záznamov pod číslom konania ORP-830/OBV-2007 a priznáva aj sám Krajský riaditeľ a to v rozhodnutí o mojom odvolaní proti „Služobnému hodnoteniu“ číslo KRP-16-6/PK-2008, kde na strane č. 5 odst. 2 uvádza, že: „K číslam ORP-336/OBV-2007 a ORP-830/OBV-2007, je poskytnutie možnosti nahliadnutia do týchto spisov a možnosti urobiť si z nich fotokópie bezpredmetné, nakoľko tieto spisy nie sú súčasťou služobného hodnotenia, voči ktorému sa odvolateľ odvolal.», čím malo dôjsť aj k porušeniu princípu rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Sťažovateľ namieta aj právny záver krajského súdu, ktorý konštatoval, že ministerstvo vnútra nerozhodlo v lehote 60 dní od podania odvolania podľa § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Napriek tomu toto pochybenie nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že toto pochybenie nenapravil ani najvyšší súd.

Krajský súd «... v rozsudku... nebral do úvahy, že v návrhu služobného hodnotenia a v služobnom hodnotení nebol nadriadeným orgánom presne a úplne zistený skutočný stav veci a na tento účel si on nezaobstaral potrebné podklady, čím došlo v porušení § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.. Taktiež oprávnený orgán v zmysle § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov neposudzoval rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, či v neprospech účastníka konania a posudzoval len okolnosti, ktoré svedčia v môj neprospech a ani sa dokonca ani len slovom nezmienil nikde v konaní o dôkazoch, ktoré svedčia v môj prospech a ktoré som ja v konaní navrhol vykonať. Taktiež nevypočul v samostatnom konaní o služobnom hodnotení ani jednu osobu a to ani jedného z účastníkov zo zrušeného trestného konania na ktorých svedectvá sa odvolával. ...

Považujem za nesprávne, že KS Bratislava a Najvyšší súd SR sa nevysporiadal zákonnosťou personálneho rozkazu R KR PZ B. č. 608/2008, nakoľko tento mne do dnešného dňa nebol zákonným spôsobom doručený a rozkaz výtlačok č.: 6, ktorý bol mne doručený dňa 17. 7. 2008 nebol v zmysle § 241 Zák. č. 73/1998 Z. z. podpísaný policajtom, ktorý ho vydal a namiesto podpisu pod menom policajta bolo strojovým písmom napísané len „v. r.“ čo je nezákonné i napriek tomu, že som ja fotokópiu personálneho rozkazu doručil ako dôkaz pod poradovým číslom 6. ...

V personálnom rozkaze, ktorý mne bol doručený tak, že nebol podpísaný Riaditeľom KR PZ B. priamo plk. M. S. uvádza popis mojej údajnej protizákonnej činnosti v tom istom znení ako v služobnom hodnotení, takže v personálnom rozkaze sa neopiera len o existenciu služobného hodnotenia v ktorom som ja bol protizákonne hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe, ale priamo popisuje moju údajnú protiprávnu činnosť, ktorej som sa ja mal dopustiť čo samozrejme nie je a nikdy nebola pravda.

Z uvedeného dôvodu sa mal Krajský súd a Najvyšší súd SR zaoberať aj zákonnosťou personálneho rozkazu č. 608/2008 a priamo zákonnosťou textu odôvodnenia personálneho rozkazu č. 608/2008. To, že súd sa zaoberal len tou časťou personálneho rozkazu z uvedením, že som bol služobným hodnotením hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe považujem za protiústavné a nezákonné a súd sa mal zaoberať aj celým mnou napadnutým textom odôvodnenia personálneho rozkazu.

Týmito všetkými porušeniami zákonov sa mal zaoberať aj odvolací orgán v napadnutom rozhodnutí číslo SLV-805/PK-2008, kde toto vôbec neurobil a vôbec sa nezaoberal tým, že v konaniach, ktoré predchádzali jeho rozhodnutiu o odvolaní došlo k nezákonným postupom a rozhodnutiam. ...

Považujem za nesprávne, že KS Bratislava a Najvyšší súd SR sa absolútne vôbec nezaoberal, tým že pri personálnom konaní o prepustení mojej osoby, v celom konaní ktoré tomuto predchádzalo a v konaní o odvolaní voči personálnemu rozkazu č. SLV - 805/PK-2008 zo dňa 14. 10. 2008 bola porušená prezumpcia neviny i napriek tomu, že toto bolo priamo napadnuté v žalobe. Taktiež som ja bol priamo obvinený so spáchania trestných činov v návrhu služobného hodnotenia, v samotnom služobnom hodnotení a v personálnom rozkaze o prepustení. kde moji nadriadení priamo uviedli, že som sa ja dopustil trestných činov...», čím mal byť podľa sťažovateľa porušený aj čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy.

Sťažovateľ tiež namieta, že nebola dodržaná subjektívna dvojmesačná lehota podľa § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., „*nakolko v mojom prípade už dňa 26. 4. 2007 môj nadriadený v konaní číslo ORP-336/OBV-2007 uvádzal tie isté dôvody na prepustenie ako dôvody uvádzané v služobnom hodnotení zo dňa 13. 3. 2008 tak je jednoznačné, že v tomto prípade došlo k uplynutiu zákonnom stanovenej lehoty na vyhotovenie služobného hodnotenia z dôvodu v zmysle § 27 ods. 6 písm. b Zák. č. 73/1998 Z. z.. Nadriadený mjr. B. mal dostať časového priestoru na to, aby v lehote dvoch mesiacov od dňa 26. 4. 2007 podal návrh služobného hodnotenia. Zmeškanie tejto dvojmesačnej lehoty taktiež nie je možné odpustiť, nakolko môj nadriadený mal poznať zákon a neznalosť zákona ho v tomto prípade nesmie a ani nemôže ospravedlniť.*“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta, že krajský súd a ani najvyšší súd sa nezaoberal tou časťou služobného hodnotenia a personálneho rozkazu, ktorá poukazuje na jeho odpočúvanie v rámci trestného konania na základe rozhodnutia o odpočúvaní vydaného Vojenským obvodovým súdom v B. č. 3 Ntt-V-18/2006 a č. 3 Ntt-V-20/2006 z 8. novembra 2006. Pri tejto argumentácii sťažovateľ uvádza, že „*rozhodnutia o odpočúvaní... do dnešného dňa tvoria utajovanú časť spisu ČVS:UIS-169/IOS-V-2006 a sám mjr. M. B. sa odvoláva na tieto utajované rozhodnutia a dokonca ich protizákonne použil ako dôkaz. ...*

Podotýkam, že v zmysle § 115 ods. 7 Trestného poriadku odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky nie je možné použiť ako dôkaz v služobnom hodnotení a personálnom konaní.

Podotýkam, že v súčasnej dobe ja nemám vznesené obvinenie za prijímanie úplatku ako mňa mjr. M. B. priamo obvinil počas konania o služobnom hodnotení. ...

V tomto prípade Ministerstvo vnútra SR a Prezídium Policajného zboru SR porušilo moje základné ľudské práva a slobody podľa čl. 22, ods. 1 ods. 2 Ústavy SR a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo J. K... podľa čl. 46 ods. 1, podľa čl. 50 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžo/24/2011 zo dňa 8. 9. 2011 a rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. 2S 78/09-86 zo dňa 9. 2. 2011 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžo/24/2011 zo dňa 8. 9. 2011 a rozsudok Krajského súdu Bratislava č. 2S 78/09-86 zo dňa 9. 2. 2011 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť J. K... trovy konania... do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky J. K... priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € (slovom desaťtisíc eur), ktoré je Najvyšší súd SR v Bratislave v sume 5 000 € (päťtisíc eur) povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a Krajský súd SR v Bratislave v sume 5 000 € (päťtisíc eur) povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. ...

5. Základné ľudské práva a slobody J. K... podľa čl. 22. ods. 1 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva... podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru... Služobným hodnotením na jeho osobu bez čísla konania schváleným Okresným riaditeľom Policajného zboru Slovenskej republiky Z. a konaním, ktoré tomuto predchádzalo, rozhodnutím Krajského riaditeľa číslo KRP-16-6/PK-2008 o odvolaní proti služobnému hodnoteniu a rozhodnutím Ministra vnútra číslo SRLZ-494-9/SP-2008 o preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania, Personálnym rozkazom Riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B. č. 608/2008 a rozhodnutím Ministerstva vnútra - Prezidenta Policajného zboru SR číslo SLV-805/PK-2008 porušené boli.

6. Ústavný súd Slovenskej republiky J. K... priznáva finančné zadosťučinenie v sume 50 000 € (slovom päťdesiatisíc eur), ktoré je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v Bratislave v sume 25 000 € (dvadsaťpäťtisíc eur) povinné vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a Krajské riaditeľstvo Policajného zboru B. v sume 25 000 € (dvadsaťpäťtisíc eur) povinné vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil sťažovateľ takto:

„Finančného zadosťučinenia sa domáham, nakoľko mne boli zo strany súdov odobraté uvedené ústavné práva.

Finančného zadosťučinenia sa domáham z dôvodu, že mňa takéto nezákonné rozhodnutia štátnych orgánov, ktoré spadajú do pôsobnosti Ministerstva vnútra postavili ich nezákonnými a protiústavnými rozhodnutiami do pozícií, že som prišiel o svoju funkciu v Policajnom zbore SR i napriek tomu, že žiadneho protiprávneho konania som sa ja nedopustil. Od začiatku tohto protiústavného konania som ja v strese a zjavne toto zasiahlo aj môj rodinný život čo má vplyv aj na moje dve maloleté deti a manželku a postupne prestávam veriť spravodlivosť a ústavnosť konania orgánov štátnej správy a v následnú zákonnú spravodlivosť a ústavnosť rozhodovania nezávislých súdov SR. Vždy som ja veril v spravodlivosť orgánov štátnej správy a ja som si ja vždy plnil svoje služobné povinnosti a bol a som verný SR, bol a som čestný statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti som ja vynakladal na to, aby som ja chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok a nasadzoval som ja v služobných zákrokoch aj svoj vlastný život. Vždy som sa ja riadil ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Objasnil som ja mnoho priestupkov, trestných činov a to napr. majetkových trestných činov, iných násilných trestných činov, podieľal som sa ja na objasnení vrážd

Preto nerozumiem, prečo je umožnené orgánom štátnej správy v tomto štáte konať neústavné a protizákonne.

Ja som mal v pláne i naďalej vykonávať štátnu službu príslušníka PZ SR zvyšovať úroveň svojho policajného vzdelania v rámci kariérneho postupu v prospech Slovenskej republiky, Európskej úunii a hlavne v prospech občanov SR, kde mne toto týmito nezákonnými rozhodnutiami bolo znemožnené.“

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo/24/2011 a jeho rozsudkom z 8. septembra 2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S/78/2009 a jeho rozsudkom z 9. februára 2011.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ako aj porušenie čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy postupom riaditeľa OR PZ v bližšie neoznačenom konaní a služobným hodnotením z 13. marca 2008, postupom riaditeľa KR PZ v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-16-6/PK-2008 a jeho rozhodnutím zo 16. mája 2008, personálnym rozkazom riaditeľa KR PZ č. 608 z 11. júla 2008, rozhodnutím prezidenta PZ č.: SLV-805/PK-2008 zo 14. októbra 2008 a prípisom ministra vnútra č.: SRLZ-494-9/SP-2008 z 22. septembra 2008.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a k namietanému porušeniu čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy postupom riaditeľa OR PZ v konaní bližšie neoznačenom spisovou značkou a služobným hodnotením z 13. marca 2008, personálnym rozkazom riaditeľa KR PZ č. 608 z 11. júla 2008 a postupom riaditeľa KR PZ v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-16-6/PK-2008 a jeho rozhodnutím zo 16. mája 2008 a rozhodnutím prezidenta PZ č.: SLV-805/PK-2008 zo 14. októbra 2008

Fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá žiada o ústavnoprávnu ochranu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, nie je oprávnená vyberať si orgán verejnej moci, ktorý jej má poskytnúť ochranu namietaného porušenia jej práv. Jej ústavnou a zákonnou povinnosťou je, aby pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpala všetky právne prostriedky ochrany základných práv, tak ako to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky. Až po ich vyčerpaní by mohla prípadne vzniknúť, ak by boli splnené aj ostatné ústavné a zákonné predpoklady, právomoc ústavného súdu (princíp subsidiarity). Vzhľadom na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je potrebné uviesť, že k prípadnej náprave namietaného zásahu orgánu verejnej moci do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených práv alebo slobôd nemôže dôjsť tak, že by z konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bolo vyňaté rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti namietajúcej

porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd vždy skúma, či s'ťažovateľ využil v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde všetky právne prostriedky na ochranu týchto práv.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, namietanému porušeniu čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom riaditeľa OR PZ v konaní bližšie neoznačenom spisovou značkou a služobným hodnotením z 13. marca 2008 a personálnym rozkazom riaditeľa KR PZ č. 608 z 11. júla 2008 ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou a v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde konštatuje, že nie je oprávnený preskúmať postup riaditeľa OR PZ v konaní neoznačenom spisovou značkou a služobné hodnotenie z 13. marca 2008, pretože ho preskúmal riaditeľ KR PZ na základe odvolania s'ťažovateľa z 30. marca 2008, a rovnako tak ani personálny rozkaz riaditeľa KR PZ č. 608 z 11. júla 2008, pretože ho preskúmal prezident PZ na základe odvolania s'ťažovateľa z 21. júla 2008.

Ústavný súd rovnako nie je oprávnený preskúmať postup riaditeľa KR PZ v konaní vedenom pod sp. zn. KRP-16-6/PK-2008 a jeho rozhodnutie zo 16. mája 2008, pretože na ich preskúmanie bol oprávnený všeobecný súd v systéme správneho súdnictva na základe žaloby podľa § 247 a nasl. OSP, pričom s'ťažovateľ uvedený právny prostriedok nápravy nevyužil. Ústavný súd nie je oprávnený preskúmať ani rozhodnutie prezidenta PZ č.: SLV-805/PK-2008 zo 14. októbra 2008, pretože ho preskúmal krajský súd na základe žaloby s'ťažovateľa podľa § 247 a nasl. OSP zo 14. novembra 2008.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd s'ťažnosť v tejto časti odmietol pre neprípustnosť.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ako aj k namietanému porušeniu čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy prípisom ministra vnútra č.: SRLZ-494-9/SP-2008 z 22. septembra 2008

Sťažovateľ žiadosťou z 21. júla 2008 žiadal ministra vnútra, aby preskúmal služobné hodnotenie z 13. marca 2008 a rozhodnutie riaditeľa KR PZ č.: KRP-16-6/PK-2008 zo 16. mája 2008 mimo odvolacieho konania.

Podľa § 246 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. ak sa dodatočne zistí, že právoplatné rozhodnutie je v rozpore s právnymi predpismi a ostatnými predpismi, môže ho minister zmeniť alebo zrušiť.

Preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 246 zákona č. 73/1998 Z. z. je mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie patrí výlučne ministrovi vnútra. K využitiu tohto procesného inštitútu pristúpi minister vnútra fakultatívne („môže“), ak sa dodatočne zistí, že právoplatné rozhodnutie je v rozpore s právnymi predpismi a ostatnými predpismi, buď z vlastnej iniciatívy (ex offio), alebo na podnet, pričom minister vnútra môže takto preskúmané rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť. Na vyhovenie podnetu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. jeho akceptovanie, a teda minister vnútra nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe ministra vnútra rozhodnúť o zrušení alebo zmene právoplatného rozhodnutia.

Podnet sťažovateľa vybavil minister vnútra tak, že ho zamietol ako nedôvodný, o čom informoval sťažovateľa prípisom č.: SRLZ-494-9/SP-2008 z 22. septembra 2008. Minister vnútra v oznámení uviedol:

„Preskúmaním bolo zistené, že predmetné služobné hodnotenie, ako i rozhodnutie odvolacieho orgánu boli vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami uvedeného zákona a ostatnými predpismi.

Na základe uvedeného sa Váš podnet na mimoriadny opravný prostriedok zamietá ako nedôvodný.“

Z uvedeného prípisu ministra vnútra vyplýva, že sa zaoberal žiadosťou sťažovateľa a dospel k záveru, že služobné hodnotenie z 13. marca 2008 a rozhodnutie zo 16. mája 2008

nie sú v rozpore s právnymi predpismi a ostatnými predpismi, preto podnet sťažovateľa zamietol. Ústavný súd konštatuje, že minister vnútra podnet sťažovateľa relevantným spôsobom vybavil prípisom, ktorý primeraným spôsobom odôvodnil. Jeho postup pri vybavení žiadosti sťažovateľa bol v súlade s § 246 zákona č. 73/1998 Z. z., nebol ani svojvoľný, teda arbitrárny, preto je ústavne udržateľný.

Ústavný súd takto dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, porušenia čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy a porušenia práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru prípisom ministra vnútra č.: SRLZ-494-9/SP-2008 z 22. septembra 2008 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj k namietanému porušeniu čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S/78/2009 a jeho rozsudkom z 9. februára 2011

V súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti ústavný súd zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (m. m. napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04). Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a k namietanému porušeniu čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S/78/2009 a jeho rozsudkom z 9. februára 2011 ústavný súd poukazuje na uvedený princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S/78/2009 a jeho rozsudok z 9. februára 2011, pretože ho preskúmal na základe odvolania sťažovateľa podľa § 201 a nasl. OSP najvyšší súd, ktorý o odvolaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Sžo/24/2011 z 8. septembra 2011.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj k namietanému porušeniu čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo/24/2011 a jeho rozsudkom z 8. septembra 2011

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj namietaným porušením čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S/78/2009 a jeho rozsudkom z 9. februára 2011 je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo/24/2011 a jeho rozsudku z 8. septembra 2011 (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím

príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd namietaným rozsudkom sp. zn. 3 Sžo/24/2011 z 8. septembra 2011 potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 2 S/78/2009-86 z 9. februára 2011. V odôvodnení svojho rozsudku najvyšší súd uviedol:

„Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobca, v stálej štátnej službe vo funkcii referent s územnou a objektovou zodpovednosťou OO PZ H., odboru poriadkovej polície OR PZ vo Z., služobného úradu KR PZ v B. bol personálnym rozkazom riaditeľa KR PZ v B. číslo: 608 zo dňa 11. júla 2008 podľa § 192 ods. 1 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru z dôvodu, že bol služobným hodnotením hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe. Žalobcom podané odvolanie žalovaný napadnutým rozhodnutím č. p.: SLV-805/PK-2008 zo dňa 14. 10. 2008 zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Z odôvodnenia vyplýva, že k spracovaniu služobného hodnotenia bolo pristúpené v súlade s ustanovením § 27 ods. 6 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože u žalobcu došlo k závažným zmenám spôsobilosti na výkon funkcie. Pokiaľ ide o dôkazné prostriedky použité v rámci konania vo veci služobného hodnotenia, boli využité aj dôkazy získané v rámci samostatného trestného konania, čo umožňuje ustanovenie § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. ...

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody podaného odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu, a s prihliadnutím na vyššie citované ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. dospel k záveru, že niet dôvodu na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, spolu so s právnou citáciou dotknutých právnych noriem, ale na doplnenie k dostatočným a výstižným dôvodom dodáva:

... najvyšší súd zdôrazňuje, že... námietka v tom smere, že bolo povinnosťou súdu preskúmať služobné hodnotenie z dôvodu, že uznesenie o vznesení obvinenia proti jeho osobe ako aj trestné stíhanie bolo pred vydaním personálneho rozkazu zrušené, ako aj skutočnosť, že v služobnom hodnotení nebol nadriadeným presne a úplne zistený skutočný stav veci, a preto závery obsiahnuté v služobnom hodnotení sú nepodložené, nie je dôvodná (naviac ak tieto námietky boli predmetom odvolania žalobcu proti služobnému hodnoteniu podľa § 242 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z.). Z vyššie citovaných zákonných ustanovení totiž vyplýva, že služobné hodnotenie policajta je síce podkladovým materiálom pre rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru, avšak, zároveň predmetný zákon upravuje osobitný postup na jeho preskúmanie súdom. K tejto problematike už Najvyšší súd Slovenskej

republiky zaujal stanovisko a vyslovil právny názor vo veciach vedených pod sp. zn. 2 Sžo 144/2009 a sp. zn. 8 Sžo 523/2009 a to ten, že služobné hodnotenie policajta je samostatným predmetom súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí, preto poukazujúc na § 248 v spojení s § 28 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., je na jeho preskúmanie určený osobitný postup a ustanovenie § 245 ods. 3 O. s. p. v tomto prípade nemožno aplikovať.

Z konania v danej veci je nepochybné, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru je existencia právoplatného služobného hodnotenia so záverom, že je nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe. Treba dodať, že prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z. nespadá do oblastí disciplinárnych opatrení, a žalovaný napadnutým rozhodnutím nerozhodoval o vine alebo nevine žalobcu zo spáchania trestného činu uvedeného v Trestnom zákone, resp. priestupku v zmysle ustanovení zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ale do oblasti personálnych opatrení.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozsudku zaoberal všetkými zásadnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré by mohli spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia a ústavne akceptovateľným spôsobom sa s nimi vysporiadal. Najvyšší súd považuje za ústavne konformný taký výklad, ktorý neukracuje účastníka na jeho práve poznať dôvody akéhokoľvek rozhodnutia, dotýkajúceho sa jeho práv a oprávnených záujmov. Rozsudok krajského súdu tomu zodpovedá.

Správny je záver žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru z dôvodu nespôsobilosti na výkon funkcie na základe služobného hodnotenia, k spracovaniu ktorého sa pristúpilo v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 27 ods. 6 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. z dôvodu, že u žalobcu došlo k závažným zmenám v spôsobilosti na výkon funkcie. Žalovaný rozhodoval iba o ďalšom zotrvaní žalobcu v služobnom pomere príslušníka policajného zboru a v rámci odvolacieho konania nepreskúmal skutočnosti, ktoré sú obsahom právoplatného rozhodnutia riaditeľa KR PZ v B. o zamietnutí odvolania proti schválenému služobnému hodnoteniu, ktoré nadobudlo právoplatnosť a následne nebolo predmetom preskúmavacieho konania na súde, keďže žalobca nepodal žalobu.“

Pri preskúmaní namietaného rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Tieto závery možno aplikovať aj v konaniach, v ktorých súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy v systéme správneho súdnictva podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok krajského súdu č. k. 2 S/78/2009-86 z 9. februára 2011, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia prezidenta PZ č. SLV-805/PK-2008 zo 14. októbra 2008. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať najmä na túto časť jeho odôvodnenia:

„Z pripojeného administratívneho spisu súd zistil, že dňa 14. 03. 2008 bolo schválené služobné hodnotenie žalobcu ako príslušníka PZ. Rozsiahle služobné hodnotenie napísané na siedmych stranách hodnotilo žalobcu za obdobie od 12. 10. 2006, kedy bol naposledy služobne hodnotený a sú v ňom uvedené kladné i záporné stránky pôsobenia žalobcu v služobnom pomere príslušníka PZ. Záverom bol žalobca hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe. Žalobca sa proti služobnému hodnoteniu v zákonnej lehote odvolal. O odvolaní rozhodol riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru tak, že odvolanie zamietol a napadnuté služobné hodnotenie potvrdil. Dňom doručenia tohto rozhodnutia dňa 19. 06. 2008 služobné hodnotenie nadobudlo právoplatnosť. Dňa 11. 07. 2008 vydal riaditeľ Krajského riaditeľstva PZ v B. personálny rozkaz č. 608, ktorým žalobcu prepustil zo služobného pomeru a to z dôvodu, že bol služobným hodnotením hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe. V rozhodnutí sa uvádza, že skutočnosť, ktorá založila dôvod prepustenia, je existencia služobného hodnotenia schváleného dňa 14. 03. 2008 s uvedeným záverom, ktorého hodnotiaca časť tento záver odôvodňuje. Proti personálnemu rozkazu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. SLV-805/PK-2008 zo dňa

14. 10. 2008. Žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a napadnutý personálny rozkaz potvrdil. V rozhodnutí sa uvádza, že dôvodom prepustenia zo služobného pomeru bolo služobné hodnotenie so záverom, že žalobca je nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe. Služobné hodnotenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 06. 2008, pričom prvostupňovému orgánu zákonná dvojmesačná lehota na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru uplynula dňom 20. 08. 2008, teda vydaním rozhodnutia o prepustení dňa 17. 07. 2008 prvostupňový správny orgán dodržal zákonom stanovenú lehotu. Ďalej sa v rozhodnutí o odvolaní konštatuje, že zákonnou povinnosťou riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v B. bolo postupovať po nadobudnutí právoplatnosti služobného hodnotenia tak, že žalobcu prepustil zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1. písm. d/ zákona. ...

Žalobca namietal, že počas personálneho konania mu nebolo napriek opakovaným žiadosťiam umožnené nahliadnutie do spisov a rozhodnutí, o ktoré sa personálny rozkaz opieral ani do služobného hodnotenia na jeho osobu. Toto tvrdenie žalobcu, ako súd zistil, bolo v diametrálnom rozpore s obsahom administratívneho spisu, z ktorého vyplýva, že žalobca mal niekoľkokrát a v súlade s právnymi predpismi, možnosť oboznámiť sa so spisovým materiálom, konkrétne s návrhom služobného hodnotenia sa žalobca oboznámil dňa 05. 03. 2008, so služobným hodnotením, ktoré bolo podkladom žalobou napadnutého rozhodnutia č. ORP-314/VO-2008 spísaným dňa 13. 03. 2008 a schváleným dňa 14. 03. 2008 sa oboznámil žalobca dňa 16. 03. 2008, čo potvrdil svojim vlastnoručným podpisom. Všetky rozhodnutia a oznámenia vydané v personálnom konaní boli žalobcovi riadne doručené a žalobca na ne i reagoval. V spisovom materiáli sa nenachádza správnym orgánom odopretá žiadosť žalobcu o umožnenie nahliadnutia do spisu, či námietka o bránení v uplatnení tohto práva. V administratívnom spise sa tiež nachádza záznam o nazretí do spisu zo dňa 11. 09. 2008 podpísaný žalobcom. Žalobca o porušení jeho práva oboznámiť sa s listinami obsiahnutými v administratívnom spise nepredložil súdu žiaden dôkaz.

Rozhodnutie v prvom stupni bolo vydané správnym orgánom s príslušnou personálnou právomocou voči žalobcovi. Táto skutočnosť súdu vyplynula najmä z nariadenia ministra vnútra SR č. 62/2003 v znení nariadenia č. 65/2005 o rozsahu pôsobnosti nadriadených vo veciach služobného pomeru. Na rozhodnutie o prepustení

žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. d) zák. č. 73/1998 Z. z. bol príslušným riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B. O odvolaní proti rozhodnutiam riaditeľa Krajského riaditeľstva policajného zboru v Ž. v súlade § 243 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. rozhoduje jemu najbližší nadriadený, ktorým je v zmysle čl. 7 ods. 3 nariadenia ministra vnútra SR č. 62/2003 prezident PZ. Podľa § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania a to po predchádzajúcom prerokovaní v poradnej komisii, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak nemôže odvolací orgán rozhodnúť o odvolaní do 60 dní odo dňa podania odvolania, je povinný o tom policajta písomne vyrozumieť. Orgánu, ktorý rozhodol o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bolo odvolanie proti tomuto rozhodnutiu doručené dňa 24. 07. 2008. Dňa 20. 08. 2008, teda v súlade s § 242 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. bola vec postúpená žalovanému, ktorý o odvolaní rozhodol až dňa 17. 10. 2008, teda po lehote určenej ust. § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom o predĺžení lehoty na rozhodnutie o odvolaní žalovaný žalobcu nevyrozumel. Súd konštatoval, že v tomto došlo k porušeniu procesných ustanovení, ktorými bol žalovaný viazaný, avšak toto pochybenie nemohlo a ani nemalo vplyv na zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ ide o dôvody a spôsob vykonania služobného hodnotenia č. ORP-314/VO-2008 schváleným dňa 14. 03. 2008 riaditeľom OR PZ vo Z., tu mohol súd len konštatovať, že hodnotenie prebehlo v súlade s ustanovením § 27 a nasl. zákona č. 73/1998 Z. z., bolo vykonané na to oprávnenou osobou, so zákonom vymedzených hľadísk a z formálneho hľadiska predpísaným spôsobom. Žalobca s ním bol riadne oboznámený a využil aj právo podať proti služobnému hodnoteniu opravný prostriedok. Keďže odvolanie žalobcu proti služobnému hodnoteniu bolo odvolacím orgánom zamietnuté a žalobca samostatnou žalobou o preskúmanie jeho zákonnosti súd nepožiadaval, je treba považovať záver služobného hodnotenia za otázku, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté. V konaní o žalobe nemohol súd preskúmať zákonnosť právoplatného služobného hodnotenia žalobcu (§ 245 ods. 1 O. s. p.). Právoplatným rozhodnutím o tejto otázke bol viazaný i prvostupňový správny orgán v konaní o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. d/zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré nedáva oprávnenému orgánu priestor pre úvahu o tom, či policajta, ktorý bol právoplatným služobným hodnotením hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe, prepustiť zo služobného pomeru

alebo nie. Na rozhodujúcej právnej skutočnosti, že v konaní o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru správne orgány s ohľadom na záver jeho služobného hodnotenia ani nemali inú možnosť, ako prijať žalobou napadnuté rozhodnutie, nič nemenila ani žalobcova námietka, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe, ako aj trestné stíhanie v uvedenej veci, bolo pred vydaním personálneho rozkazu zrušené a napriek tomu nadriadený použil ako dôkazy do personálneho rozkazu dôkazy vykonávané v trestnom konaní. Preto ak správny orgán prvého stupňa, viazaný predmetným služobným hodnotením žalobcu, rozhodol o jeho prepustení zo služobného pomeru, postupoval zákonným spôsobom, rovnako ako žalovaný, ktorý zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ potvrdil.“

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv podľa ústavy, označených článkov ústavy a práva podľa dohovoru sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Základom argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu ako súdu prvého stupňa a najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, ktorý sa predovšetkým týkal toho, či služobné hodnotenie je spôsobilým predmetom preskúmania podľa § 244 OSP alebo len postupom podľa § 245 ods. 1 OSP, a tiež postupom správnych orgánov.

Z odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu týkajúcim sa toho, že riaditeľ KR PZ a prezident PZ postupovali v súlade so zákonom č. 73/1998 Z. z. pri prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Konajúce súdy zhodne poukázali na to, že sťažovateľ bol prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože bol pri služobnom hodnotení hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe. Konštatovali tiež, že riaditeľ KR PZ bol pri rozhodnutí o prepustení viazaný právoplatným služobným hodnotením, pričom nemohol v konaní o prepustení hodnotiť námietky sťažovateľa, ktoré smerovali proti konaniu o služobnom hodnotení, zisťovaní skutkového stavu, ktorý bol podkladom pre služobné hodnotenie a jeho závery. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že tieto sa zaoberali odvolacími námietkami sťažovateľa a námietkami, ktoré uviedol vo svojej sťažnosti. Krajský súd poukázal na procesné pochybenie prezidenta PZ, ktorý nerozhodol o odvolaní sťažovateľa v lehote podľa § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom konštatoval, že toto pochybenie nemalo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia o odvolaní. Konajúce súdy sa vysporiadali aj s námietkou sťažovateľa, že nemal možnosť nahliadnuť do administratívneho spisu, pričom ju vyhodnotili ako neopodstatnenú. Uvedené závery najvyšší súd v spojení s krajským súdom primeraným spôsobom odôvodnil, sú spätne preskúmateľné, logické a vychádzajú z aplikácie príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z., nie sú zjavne neodôvodnené a ani arbitrárne, preto sú ústavne udržateľné.

Rozhodujúcou je námietka sťažovateľa o tom, či služobné hodnotenie je samostatným predmetom preskúmania v správnom súdnictve podľa § 244 OSP alebo len predmetom preskúmania postupom podľa § 245 ods. 1 OSP. V rámci svojej argumentácie poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré považovali služobné hodnotenie za spôsobilé preskúmania len podľa § 245 ods. 1 OSP, nepovažovali ho teda za rozhodnutie o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd a najvyšší súd porušili jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že sa stotožnili s právnou argumentáciou správneho orgánu o tom, že služobné hodnotenie možno preskúmať samostatne postupom podľa § 244 OSP.

Žalobou napadnutý správny orgán na druhej strane poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré túto otázku posúdili tak, že služobné hodnotenie je rozhodnutím podľa § 244 OSP, ktoré je samostatným predmetom prieskumu.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, IV. ÚS 342/2010).

Právny poriadok Slovenskej republiky upravuje mechanizmus zabezpečujúci koherentnosť judikatúry v § 22 zákona o súdoch. Tento mechanizmus spočíva v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach, je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Pre posúdenie, či rozdielnou judikatúrou najvyššej súdnej inštalácie došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, je preto rozhodujúce, či vnútroštátne právo obsahuje mechanizmus zaisťujúci koherentnosť judikatúry a či príslušný orgán tento mechanizmus fakticky a riadne využíva [pozri rozhodnutie ESLP Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. decembra 2007].

Rovnako tak nemožno automaticky konštatovať porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípade, ak vo veci, v súvislosti s ktorou existujú odlišné rozhodnutia najvyššieho súdu, sa všeobecný súd prikloní k takému právnomu hodnoteniu, ktoré je v neprospech účastníka konania.

Záveru najvyššieho súdu sú podľa názoru ústavného súdu logické, rešpektujú zmysel a účel príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z., nie sú arbitrárne, preto sú ústavne udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným postupom a rozsudkom najvyššieho súdu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd dospel k záveru, že medzi postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom z 8. septembra 2011 a namietaným porušením čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy nie je príčinná súvislosť. Princípy uvedené v čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy sa aplikujú v trestnom konaní, predmetom konania najvyššieho súdu nebolo rozhodovanie o vine a treste sťažovateľa za skutok kvalifikovaný podľa Trestného zákona.

Ústavný súd takto dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenia čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo/24/2011 a jeho rozsudkom z 8. septembra 2011 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2012